

Головні ролі в театрі імені І.Франка: Хава у виставі «Тев'є-Тевель» Шолома Алейхема, режисер Сергій Данченко; Леонора у виставі «З коханням не жартують» Кальдерона, режисер Володимир Опанасенко; Василя у «Суєті» Карпенка-Карого, режисер В.Опанасенко; Прися у «Гетьмані Дорошенкові» Старицької, режисер В.Опанасенко; Корделія у «Королі Лірі» Шекспіра, режисер С.Данченко; «Сімейний детектив» Синельникова, режисер Володимир Оглоблін; Ніна Муфта у «Гріху» Винниченка, режисер В.Опанасенко. **Головні ролі в кіно:** Марта у «Меланхолійному вальсі», режисер Борис Савченко; Оріся у «Козаки ідуть», режисер Сергій Омельчук; Оленка у «Вишневих ночах», режисер Аркадій Микільський; Оріся в «Дорозі на Січ», режисер С.Омельчук; графиня Торська у «Злочині з багатьма невідомими», режисер Олег Бійма.

Інна Капінос:

«Після «Вишневих ночей» не хочеться робити щось гірше»

58

— Розкажіть про вашу роботу в театрі. Які ролі вважаєте важливими?

— Всі роботи важливі. І головні, і епізоди. Я не можу сказати, що їх дуже багато, але майже кожного сезону є якась вистава. Але які вони — не мені судити. Не завжди так буває, що граєш тільки те, що тобі хочеться. Нині, у наш час, треба радіти, що робота просто є. Добре, якщо вона дуже цікавить тебе саму. Якщо ні, — ти чесно виконуєш її.

— З ким із режисерів вам було цікаво працювати?

— Мені було дуже цікаво працювати з Оглобліним. Але це було давно.

— Чому?

— «Чому ти любиш?» Тому що люблю.

— Вам не притаманна рефлексія?

— Я не аналізую. Гра відбувається інстинктивно.

— Ви так само інстинктивно й прийшли в професію?

— В мене батьки далекі від театру, росла в Кривому Розі, місті, яке має один театр. Мені стало цікаво пізнати акторську професію, але це дякуючи кіно. Я не знала, що то таке. Вперше потрапила в нормальний театр, коли приїхала на відбірковий тур. Я побачила в Києві «Ярослава Мудрого».

— Вам би хотілося повернутися в той час, коли багато знімалися в кіно?

— Повертатися ніколи немає сенсу. «Ніколи не буває так, як було». Це Булгаков сказав вустами Воланда. Треба жити сьогоднішнім. Я намагаюся робити так і в професії, і в житті. Думаю, що не варто прив'язувати себе до вимріяного майбутнього, до своїх планів. Я з третього курсу мріяла зіграти в «Трьох сестрах». Тепер

репетиції йдуть в театрі, я не зайнята в цій п'єсі, і не жалкую. Не тому, що мені байдуже. Я думаю: можливо, це й на краще.

— **Ви ніколи не заздрите колегам, які, можливо, зайняли ваше місце?**

— Я ніколи не думала, що хтось може зайняти моє місце. Іноді мені кажуть: «У п'єсі мала грати ти». Комусь так здається. А комусь інакше. Кожна актриса вважає себе Маргаритою, але не кожна може її зіграти. Я маю надію, що те місце, яке я займаю, є моїм.

— **Не було такого дикого бажання зіграти «саме це»?**

— Було. Взяли в театрі «Короля Ліра» Шекспіра, і я не була задіяна. Я подавала творчу заявку і граю в цій виставі Корделію. Слава Богу, що так сталося. Хочеш зробити — так спробуй! Якщо не спробував, значить не дуже хотів.

— **Не хотілося робити моновистави?**

— Можливо, це прийде з часом. Але я дуже люблю працювати з партнерами.

— **Відчуваєте себе реалізованою? Немає відчуття, що ви щось не висловили, а хотіли б?**

— Одне можна донести до глядача виставою «Суєта», де я граю Василинку, а інше сказати як Корделія. Потім, — я змінююся з віком. Персонажі пов'язані з моїм життям, з моїм досвідом, з моїм сприйняттям світу. Є можливість висловитися у кожній наступній виставі по-новому. Інакшою була б Корделія в 20 років...

Моє кредо життєве: не шкодувати за минулим, не боятися майбутнього. Можливо, колись я була не в формі (маю на увазі, що була повнішою), але була зайнята роботою в кіно, а тепер у непоганій формі, але не знімаюся. Ніхто не знає, як має бути. Для мене найголовніше — спокійно приймати те, що є. Василинка — це ж не я, Корделія — не я. Але я маю прийняти їх на себе. Можливо, тут криється магія професії? Людина є різною, і тільки ситуація провокує прояв тих чи інших рис.

— **Ви відчуваєте як актриса дистанцію між собою і вашим персонажем, чи перевтілюєтесь у нього цілком?**

— У будь-якому випадку той персонаж — я. Мої руки, ноги, усмішка. Зовні це я. Внутрішньо я живу тими почуттями й подіями, якими він живе.

— **А чим відрізняється робота в кіно і в театрі?**

— Це дві різні схеми праці. Це технічно два різні види мистецтва, якщо говорити мовою виробництва.

— **Зараз ви зайняті якимись репетиціями, новою виставою?**

— В Опанасенка у п'єсі «Інтимне життя». Англійська п'єса. Я чи не вперше зайнята в п'єсі, де всього четверо дійових осіб, хіба що окрім вистави за Достоевським, що йде в «Сузір'ї».

— **Могли б ви конкретніше розповісти про репетиції?**

— Ми тільки почали читати п'єсу. Це комедія ситуацій. У таких п'єсах завжди цікаво грати, тим більше, що це сучасна комедія.

— **У яких виставах ви любите грати?**

— Мене сприймають як ліричну актрису. Але я людина з почуттям гумору. Мені цікаво існувати і в жанрі комедії, і трагедії.

— **Ви як актриса повністю віддаєтеся на волю режисера? Чи інтерпретуєте роль по своєму?**

— В мене є свої думки. Я можу їх тільки висловити, а режисер вирішує: фіксувати чи ні мої пропозиції. І приємно, коли режисер вислухає.

— **Нині полюбляють говорити про те, що в Україні не існує театральної школи. Чи відчуваєте ви в академічному театрі течію, рух? Чи притаманний йому пошук?**

— Я не можу шукати щось нове сама по собі. На початку сезону ми зробили «Сміх і сльози Дон Кіхота». Всі кажуть, що це невдала п'єса. Як режисер вів репетиції — це вже інше питання. Тепер кожен може сам собі признатися, що це слабка вистава. Але разом з тим усі намагаються працювати професійно.

— **Бувають вистави вдалі, бувають невдалі, але станом театру вашого й театром в Києві взагалі ви задоволені?**

— Я незадоволена тим, що в країні відбувається. Мені не подобається, що люди ходять по вагонах та гроші збирають. Мені не подобається, що платять 220 гривень в театрі. Мені багато що може не подобатися, але це мої проблеми. Але якщо я вибрала цю професію, то повинна просто чесно робити свою справу.

— **Зрозуміла вас. Але є люди, які не витримують певного середовища, тобто люди із світу пошукового театру не можуть існувати в театрі традиційному. А як почуваєтесь там ви?**

— Я інакшого театру не знаю. Я знаю театр «Сузір'я», але там працюють ак-

Інна Капінос — Леонора
у виставі
«З коханням не жартують»
за Кальдероном.
Режисер Володимир
Опанасенко.

Інна Капінос у фільмі
«Вишневі ночі».
Режисер Аркадій
Микульський.
1992.

Володимир Голубович
та Інна Капінос у фільмі
«Дорога на Січ».
Режисер Сергій Омельчук.

60

*Депресія — це
великий гріх,
і актори
легко в нього
впадають,
бо вони
дуже
ранимі.*

тори, які є моїми партнерами тут. До речі, мені дуже приємно працювати в «Сузір'ї»: чудова адміністрація, атмосфера, режисер Олексій Кужельний. Але і в своєму театрі я не була обділена.

— Тої школи, яку вам дали в інституті, цілком вистачає для роботи в театрі?

— Можливо, мені поталанило, бо я навчалася у Зимньої. До неї мою душу ніхто не м'яв. Ніде я цією професією не займалася, бо в Кривому Розі не було де, а те, що заклала вона, це і є для мене основою. Для мене існує не школа театального інституту, а школа конкретної особистості, яка була моїм Учителем, — Зимньої Валентини Іванівни. З часом професійні навички коригувалися.

— Можете назвати ще когось, хто вплинув на вас?

— Був такий актор в нашому театрі, шкода, що минулого року пішов із життя, — Цимбаліст Віктор Петрович. Якщо я скажу, що це був гарний актор, — нічого не скажу. Він, звичайно, був народним артистом України. Він мало знімався в кіно, але те, як він працював у театрі, і як себе поводив як людина, який він був... Він був дуже терпимим до всіх, до проявів нетактовності, він не дозволяв собі робити зауваження, повчати, ставити когось на місце.

— Давайте ще трохи поговоримо про кіно. Як ви прийшли в кінематограф?

— Починалося з маленьких епізодиків. Зимня не перешкоджала нам зніматися, коли запрошували. Головних героїнь запрошували з Москви, а ми вже були подругами головних героїнь. Аркадій Микульський зняв мене

в картині «Прем'єра у Сосновці» саме в такій ролі, а у «Вишневих ночах» я грала головну роль, бо тема наша. Перша серйозна робота в кіно — у Бориса Савченка у «Меланхолійному вальсі» за Ольгою Кобилянською. Я грала Марту. Коли до тебе людина ставиться з симпатією і довірою, особливо у професійному плані, тоді щось і виходить. Все у мистецтві базується на суто людських стосунках, і вони мають ґрунтуватися на довірі, щоб щось вийшло.

Борис Іванович допоміг мені розібратися з іншими зйомками, я паралельно знімалася у Микульського і у Омельчука у фільмі «Козаки ідуть». Поки Микульський думав, Омельчук уже затвердив мене на роль. Мене заспокоїв Борис Іванович в ситуації, коли Микульський вимагав, щоби я відмовилася від зйомок в іншій картині. Ми з актором Михайлом Голубовичем їздили з одних зйомок на інші. В нашій професії часто так буває: то дуже багато, то нічого. Потім я знімалася у Олега Бійми в «Злочині з багатьма невідомими». Роль невеличка.

Те, що зараз у мене немає роботи в кіно, це звичайно погано, але не смертельно. Я не хочу будь-що робити. Нещодавно я свідомо відмовилася від однієї роботи. Після «Вишневих ночей» не хочеться робити щось гірше, ніж там. Для мене ця картина дуже дорога. Там багато значимого для мене як для людини. Інтерес до самого життя рухає вперед мистецтво. Коли стає нецікаво жити, то й на творчості це позначається. Депресія — це великий гріх, і актори легко в нього впадають, бо вони дуже ранимі. Акторів треба підтримувати, хвалити. У них від цього крила виростають.